

priser, end de Steder, hvor Levefoden er høj og Kapitalopsamlingen ringe. Det er naturligvis Forskelligheder, som stræber imod at udviskes, efterhaanden som de enkelte Egne mere og mere knyttes sammen gennem lettere Kommunikation og forbedret Efterretningsvæsen, men de findes vedblivende og er sikkert undertiden ikke helt ubetydelige.

Navnlig hvis Jordværdien skulde anvendes som Skattegrundlag, burde der saa vidt mulig gennemføres en fuldstændig ensartet Vurdering, uafhængig af den Slags særlige Forhold; ellers vilde Skatten komme til at hvile for tungt paa de Egne, hvor Nøjsomhed, Sparsommelighed og Driftighed for en Del havde bundfældet sig som forhøjet Jordpris. Men ogsaa i denne Sammenhæng synes det rimeligst at stræbe hen til, at Vurderingen overalt foretages paa ensartet Vis, saaledes at Vilkaarene bliver de samme, enten Brugeren faar Jord det ene eller det andet Sted. At dette skulde kunne gøres fuldt ud, tør vel ikke troes, men det synes dog paa den anden Side ikke rigtigt udtrykkelig at lovfæste en Vurderingsmaade, der under visse Forhold vil føre til Resultater, som maa anses for urigtige.

3. Medens den første Lov af 1899 om Jord til Landarbejdere var præget af et dobbelt Hensyn, at skaffe de større Brugere fremmed Arbejdskraft samt at lette Adgangen for Ubemidlede til at blive selvstændige Jorddyrkere, er dette sidste Synspunkt efterhaanden trængt i Forgrunden, hvilket har givet sig Udslag i en Forhøjelse af den maksimale Værdigrænse. Man anser nu Tidspunktet for inde til at drage Konsekvensen af denne Udvikling ved at fastslaa, at Lovgivningens Formaal i Princippet er at skabe selvstændige Jorddyrkere, hvormed følger, at Brugene gøres saa store, at de kan ernære en Familie.

4. Under a er optaget en Bestemmelse om, at der ikke uden Landbrugsministerens Samtykke overfor Jorden maa bringes saadanne Foranstaltninger i Anvendelse, hvorved Jordoverfladen destrueres. De foreslaaede Lovregler er som Helhed formede med en landbrugsmæssig Anvendelse som Forudsætning, og Bevarelsen heraf er saaledes i Overensstemmelse med saavel disses Formaal som med de Forventninger, som Jordens Erhververe rettelig kan nære. Naturligvis vil der dog kunne tænkes Tilfælde, hvor Foranstaltninger, der vil gøre Jorden uegnet til landbrugsmæssig Brug, kan være økonomisk forsvarlige, og dette bør saaledes ikke principielt hindres, naar der blot sørges for, at Fordelen herved i det væsentlige kommer Staten til Gode. Dette er iøvrigt allerede rimeligt, eftersom Staten lider et Tab, naar Jordafgiften — som naturligt er — bringes i Overensstemmelse med den reducerede Jordværdi.

Under c er der som Rettesnor for Fastsættelsen af den Rentefod, der skal bruges til Beregning af Jordafgiften, foreslaaet Gennemsnitskursen for de af Kongeriget Danmarks Hypotekbank udstedte Obligationer. Da disse Obligationer imidlertid kun meget sjældent omsættes paa den hjemlige Børs, vil det blive nødvendigt at støtte sig til de paa fremmede Børser noterede Kurser, og hertil kan der med Rette gøres Bemærkninger. Vilde man i Stedet gaa ud fra Kursen for $3\frac{1}{2}$ pCt. uopsigelige Statsobligationer vilde Rentefoden i Gennemsnit af Aarene 1908—12 blive 3,8 (stigende fra 3,7 i 1908 til 4,0 i 1912).

5. For at en Udstykning af større Arealer kan fuldføres hurtigst muligt, hvilket maa ske, hvis der ikke skal paabyrdes Staten en for stor Risiko og unødvendige Omkostninger, vil det være nødvendigt, at der ogsaa kan afhændes større Parceller, hvis der ikke melder sig et tilstrækkeligt Antal Købere til mindre Brug. Dette vil allerede faa Betydning ved Udstykning af Præstegaardsjorderne, men vil antagelig ogsaa iøvrigt